

Maig 2019

«Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres» (Jn 20,21)

L'evangelista Joan, després del tràgic relat de la mort de Jesús a la creu, que va sumir els seus deixebles en la por i el desànim, anuncia una novetat sorprenent. Ell ha ressuscitat i ha tornat entre els seus! De fet, al matí de Pasqua, ha estat vist i reconegut per Maria de Magdala i aquella mateixa nit es mostra a altres deixebles, tancats a casa per aquest profund sentiment de desànim i derrota que els ha envaït.

Va a buscar-los, vol tornar a trobar-los. No importa si el van trair o van fugir davant el perill. Ell es mostra amb els signes de la passió: les mans i el pit ferits, traspassats, lacerats pel suplici de la creu. La seva primera paraula és un desig de pau, un veritable do que descendeix a l'ànima i transforma la vida.

I aquí els deixebles finalment el reconeixen i retroben l'alegria; ells també se senten guarits, consolats, il·luminats, de nou amb el seu Mestre i Senyor.

Llavors, el Ressuscitat confia a aquest grup d'homes fràgils una tasca exigent: sortir als camins per portar la novetat de l'Evangeli al món, com ell mateix ha fet. Quin coratge! Com el Pare ha confiat en ell, així Jesús els dona tota la seva confiança.

Finalment, afegeix Joan, Jesús «bufa sobre ells», és a dir, comparteix amb ells la seva pròpia força interior, el mateix Esperit d'amor que renova els cors i les ments.

«Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres»

Jesús ha passat per tota l'existència humana: va experimentar l'alegria de l'amistat i el dolor de la traïció, l'esforç del treball i el cansament del camí; sap de què estem fets, coneix els límits, els sofriments i els fracassos que ens acompanyen dia a dia. Igual que als deixebles amagats a l'habitació fosca, continua buscant cadascun de nosaltres en les nostres obscuritats, en els nostres tancaments, continua a creure en nosaltres.

Jesús ressuscitat ens proposa de fer amb Ell una experiència de vida nova i de pau, de manera que puguem compartir-la amb els altres. Ens envia a testimoniar la nostra trobada amb ell, a «sortir» de nosaltres mateixos, de les nostres seguretats fràgils i dels nostres límits, per prolongar en el temps i l'espai la mateixa missió rebuda del Pare: anunciar que Déu és Amor.

«Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres»

Així va comentar Chiara Lubich aquesta mateixa Paraula de vida al maig del 2005: «Les paraules ja no són suficients avui. [...] L'anunci de l'Evangeli serà efectiu si es basa en el

testimoni de la vida, com la dels primers cristians que podien dir: "Us anunciem allò que hem sentit, que hem vist amb els nostres ulls..."^[1]; serà efectiu si, igual que d'ells, es podrà dir de nosaltres: "Mireu com s'estimen, i l'un per l'altre està disposat a morir"^[2]; serà eficaç si som concrets en l'amor donant, responent als que ho necessiten; si sabem donar menjar, roba, cases a qui no en té, amistat a qui està sol o desesperat, suport a qui es troba en dificultat. Si vivim així, la fascinació de Jesús serà testimoniada en el món i, esdevenint altres Crist, la seva obra continuarà també gràcies a aquesta aportació^[3].

«Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres»

També nosaltres podem anar a buscar Jesús en homes i dones presoners del dolor i de la solitud. Podem oferir-nos, amb respecte, per ser els seus companys en el camí de la vida cap a la pau que Jesús dona. És el que fa M. Pia amb els seus amics en un petit centre de l'Itàlia meridional on treballen al servei dels immigrants. Aquells rostres deixen entreveure històries de dolor, de guerra, de violència patida.

«Jo què procuro fer?» Confessa M. Pia. «És Jesús qui dona sentit a la meva vida i sé que el puc reconèixer i trobar especialment en els germans més ferits. A través de la nostra associació -ens explica- oferim cursos de llengua italiana i ajudem a trobar llar i treball, sortint a l'encontre de les seves necessitats materials. Vam preguntar si també necessitaven suport espiritual i aquesta proposta va ser rebuda amb alegria per les dones ortodoxes de l'escola d'italià. A un centre d'acollida per immigrants van arribar cristians de l'Església Evangèlica Baptista i, d'acord amb el pastor baptista, ens vàrem organitzar per acompanyar-los el diumenge al seu lloc de culte que es trobava a uns quilòmetres de distància. A partir d'aquest amor concret entre els cristians, va néixer una amistat que s'ha anat consolidant a través de trobades culturals, taules rodones i concerts. Ens hem descobert "un poble" que busca i troba camins nous d'unitat en la diversitat, per testimoniar a tots el Regne de Déu».

LETIZIA MAGRI

^[1] 1 Jn 1, 1

^[2] Tertuliano, Apologético 39, 7: "Biblioteca de Patrística (Bpa) n, 38, p. 149

^[3] Lubich, "Palabra de vida, mayo 2005", en Ciudad Nueva n. 420 (5/2005), pgs, 26-27